

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

Las economías de Guerra

Algunas economías ja las farà en Lopez Dominguez; pero de disgustos no n' economizará gayres

VERITATS REPUBLICANAS

Que 'n Castelar ja desde 'l tres de Janer de 1874 va senyalar als republicans espanyols lo camí segur de la seva rehabilitació, inclinantlos a prescindir de utopies perillosas y a encarnar en las sevas aspiracions y en los seus procediments l'esperit gubernamental y práctic, es cert, es evident, no pot negarse.

Que 'n Castelar, ja desde las primeras elecciones de la restauración va moure al partit republicà a pendre part en ellas, preconisant l'eficacia de la lluyta legal, més llarga si, pero més segura y més fecunda y patriòtica que cap altra, tampoch es possible negarho: es evident, es cert, es positiu.

Que 'n Castelar, desafiant la desconfiansa y 'l pesimismo de las demás fracciones republicanas va treballar en las Cortes pèl restabliment del sufragi universal, fins a conseguirlo, diventse principalment a la seva perseverancia y als seus esforços aquesta preciosa conquista, ningú podrà deixar de confessarho: es un fet innegable.

Però no es menes cert, no es menes positiu, que todas las fracciones republicanas, precindint de anichs ressabis, han acceptat unánimement y ab gran entusiasme la lluyta legal: no es menes evident que todas se troban avuy de bon grat dintre del ample camí ideat pèl partit republicà històric y construhit per ell, després de vint anys d'esfòrsos heròichs y no sols las fracciones organizadas, sino fins aquell gran núcleo de opinió que ni forma part de cap círcul, ni coopera a la constitució de cap comité, ni reclama que l'inscriguin en lo cens de cap agrupació perque no vol res, més que la República, se troba bé dintre de aquest impuls general, reconeix la necessitat de la unió y secunda ab fé las resoltas iniciativas republicanas.

¡Ah! Y en aquest crítich moment, es quan en Castelar, l'autor de aquest prodigi, com si s'horripilés de la seva obra, salta fora del camí per ell mateix trassat, del camí recte que conduheix a la República, y protestant de que 'ls altres l'invadeixen, gira la espatlla als republicans de sempre y no 's recata d'entrar en sospitosas concomitancias ab los partits monárquichs, a cada instant més accentuadas.

Per aixó quan algunas personas de las qu'están resoltas a seguirlo a cegas fins a lo desconegut, diuen y repeteixen que la política de la Unió es la política mateixa del partit republicà històric, cometen una falta de lògica no secundant resolta y eficazment, aqueixa política ara que coincideix ab la d'ells. Los procediments del partit republicà històric son adoptats per la Unió, y en Castelar fuig quan se li posa al costat lo reforç més considerable, tota la massa republicana. Ell ha dit y sostingut que 'l sufragi universal era la única arma lícita y honrada pera reconquistar la República, y en lo moment en que tots los republicans se disposan a esgrimir aquesta arma, units per aquest sol objecte, en Castelar ofereix los votos dels possibilistas als monárquichs, y no te cap empaig en acceptar, en cambi, dels monárquichs, algunas actas com una limosna, y ab los republicans de la Unió no hi vol res. Ab ells, ni al cel, ni a la República.

¿Per qué? ¿Per senzillas y despreciables qüestions personals?

¡Ah! no hauria de olvidar D. Emilio que sobre tots los agravis, sobre todas las ofensas, sobre todas las antipatias existeixen interessos superiors: l'interés de la República y l'interés de la patria. Aixís ho havém comprés nosaltres sempre.

Lo pais está tan cansat de la monarquia, com de l'esmicolament republicà, qu'eternisa la nostra impotencia. Lo pais no sent impaciencias perque la República vinga de qualsevol manera y a cops de puny, pera caure desacreditada al cap de quatre dias; pero tampoch vol ni consent que s'entorpeixi ab cap maniobra intempestiva l'seu triunfo legal, degut a la voluntat dels electors clarament manifestada en los comitès.

Creure que perque tal fracció o tal personatge se disposan a cooperar al pacífich adveniment de la República, aquesta ha de naixer morta y arrastrar una existencia precaria, es una suspicacia ofensiva y es-téril. Tots los homes, todas las fracciones, tots los partits son susceptibles de rectificar los seus errors; tots son susceptibles de acomodarse a las necessitats que

imposin las circunstancias: lo mateix Castelar de avuy no es lo Castelar ardorós del periodo revolucionari: ja que vé, donchs, aquest afany suicida de impossibilitar tot acort, fins quan las necessitats del moment l'imposan, fins quan tothom se sent inclinat a adoptarlo a tota costa?

No ho enteném; y en Castelar, ab tot lo seu talent, no será capás de ferho entendre a ningú.

Per tal motiu no 'ns arrepenitím, ni 'ns arrepenitím may de la nostra conducta.

Nosaltres, per altra part, som dels que creyém que no pot aplicarse als métodos polítichs la lley dels privilegis de invenció. La política del partit republicà històric iniciada per en Castelar no es propietat exclusiva de cap home, ni de cap agrupació: es patrimoni de tots los ciutadans que la sentin y 's trobin disposats a secundarla fentla fructificar.

Qui l'abandona posantse al servey dels partits monárquichs, s'exposa a perdre tots los drets. Tindrà la gloria de haver fet una gran obra; pero tindrà també la immensa responsabilitat de haver tractat de destruhirla, en lo moment en que 'l pais se disposava a utilitzarla.

¿De qué serveix lo talent més admirable per idear, quan falta la voluntat y l'abnegació pera fer práctic las ideas?

Encare recordo que 'n Castelar, l'última vegada qu'estigué a Barcelona, feu un discurs en encomi del sufragi universal, dihent qu'ell havia obert lo camí, lo qual implicava 'l treball més llarch, penós y difícil, y que 'l sufragi universal, llavors pròxim a votarse, seria lo que son los rails en una línea férrea. Tots los que l'escoltavam veyam ab entusiasme lo tren avansant magestuós cap a la República. Avuy lo camí existeix: los rails están posats, y contemplem ab tristesa la locomotora possibilista, despenyada y enclotada en las fangueras de la monarquia. Lo maquinista, plé de despit, avants de admetre en lo tren als republicans de sempre, ha preferit provocar aquesta catástrofe.

Diguém parodiant una frase seva d'altres dias: «Que Déu lo perdoni y 'l partit republicà l'olvidi.»

P. K.

LAN de 'n Sagasta per quan s'obrin las Cortes: fer passar per netas, per immaculadas, per intaxables todas las actas brutas que portin los seus amichs, ab la excusa de que lo que convé es enllestir depressa, votar los pressupostos y establir algunas de las economías que 'l pais reclama.

Gramática parda pura. Ab l'excusa de las economías fer passar als bruts per nets y evitar que 's parli de las indignitats y de las tropelias que s'han comés en la major part dels districtes d'Espanya. Y si 'ls republicans s'oposan a que 's procedeixi ab aquesta precipitació calculada, llansar sobre d'ells la taxa de que son enemichs de las economías, desde 'l moment que retardan y dificultan los plans del govern.

Però 'l pais, que té sentit práctic, veurá desseguida la jugada.

Y'l pais dirá:—Si la bugada de las actas resulta una mica llarga, la culpa no la tenen las bugaderas que volen fer llimpiesa a tota costa: la culpa correspon de plé y tota entera als que han embrutat la roba.

¿Volen los fusionistas anar ben depressa? A la ma ho tenen. Procurin anular todas las actas brutas y vinga discutir las economías desde 'l primer moment.

De aquesta manera, comensarém a creure ab la sinceritat electoral del govern fusionista.

L'eminente republicà possibilista D. Fermín Villamil, modelo de consequència, qu'en las lluytas de la política ha sacrificat tota la seva fortuna y 'ls anys entèrs de sa llarga existencia, ha sigut excomunicat en tota regla pèl ilustre jefe del partit, per no haver apoyat la candidatura Morayta.

Afortunadament, ab las excomunicacions polítichs succeheix lo mateix que ab las religioses: donan força y prestigi a qui d'ellas es objecte. Ho sabém per experiencia propia: may LA CAMPANA DE GRACIA havia anat tan bé, com quan los capellans tenian la mania d'excomunicarla.

Una màxima que resúm, segons crech, la conducta del partit republicà.

«Enrobustimnos ab l'apoyo del pais. La República ha de venir a forsa de votos.

—Y si 'ns els estafan?—preguntará algú.

—Si 'ns els estafan vindrá a forsa de punys.

La unió republicana es avuy tan forta que si qualsevol dels organismes que la componen tractés de destruhirla, difícilment podria.

Los elements que ho intentessen se quedarian sols, aislats é impotents.

S'ha apoderat ja de la idea 'l poble espanyol: aquest la comprén, la sent y la practica, y en aquests cassos, lo poble dotat de bon instint es qui mana.

May se podrà dir ab més rahó que ara que 'l unió es la forsa.

Justificació que dona en Sagasta de la pèrdua de las elecciones a Madrid y otras capitales importantes:

—¿No saben per qué las hem perdudas? A causa de las muchas cesantias que s'han fet en los ministeris.

Aceptém per bona aquesta explicació, y sempre tindrem confirmada l'indole especial de l'adhesió de molts monárquichs a las actuals insituciones.

Son monárquichs menjant, é si non, non.

Una frase que s'atribueix a 'n Venanci González, quan en vista de la victoria alcanzada pèls republicans, lo gobernador de Madrid tractava de presentar la dimissió:

—Los gobernadores civiles de las provincias no tienen la misión de guanyar las elecciones.

Es veritat: sobre tot, quan a pesar de tots los esforços que fan las perden.

¿Es cert que 'l candidat conservador de Vilademuls, Sr. Ruiz, que lluytava contra 'l ministerial Sr. Godo, disposava de cartas de 'n Castelar dirigidas als comitès possibilistas de aquell districte, manantlos que l'apoyessin?

Si 'l fet se confirma, com se 'ns assegura, D. Emilio podrà dir:

—Hi apoyat a tothom; a tothom absolutament, menos als republicans.

Y la moral política 's tapparà la cara horripilada de veure aquestas promiscuitats tan deshonestas.

Las tupinadas que 's tenian a punt lo dia del escrutini general van fracassar a tot arréu, ahont lo partit republicà va pendres la cosa ab la deguda energia.

Sempre hem dit lo mateix: els corruptors del sufragi únicament poden prosperar a favor de la indiferencia y de l'apatia dels electors.

Quan un se defensa, 'ls lladres fugen. Y si l'atacan, pitjor per ells.

Contra lo que havia declarat lo Tribunal Suprem en distintas sentencias, lo govern considera pecaminós lo crit de «¡Visca la República!»

Molt grave ha de ser la malaltia del govern quan lo crit de «¡Visca la República!» l'espanta.

Deixarém de cridarho si aixís li sembla; pero a la República la farém viure, no ab los nostres crits, si no ab los nostres actes.

La Publicidad se guarda molt bé de discutir ab nosaltres. A las rahóns, fets y arguments de LA CAMPANA DE GRACIA, escorra 'l bulto ab una cautela que honra la seva prudencia.

Com tenim l'esperansa de veurela algun dia completament descateslarizada, no li exigirém avuy sacrificis heròichs per sostenir una política que 's desmorona.

Però si li suplicarém que no diga, com deya dinmenje, que nosaltres tractém sense pietat al qui sigüé nostre jefe polítich, ni a antichs correligionaris y amichs de qual honradés y consequència afirma que may hém pogut duptar; com tampoch que asseguri que 'ns inspirem ab los telégramas del Diluvi.

Ja sab La Publicidad que a nosaltres lo únich que 'ns fa mella, no son las suposicions, sino 'ls fets consumats; y qui 's trobi avuy dintre del possibilisme castelari, havent passat per las últimas elecciones, y no senti olor de monarquia, será digne de compassió, per que la vena dels ulls li tapparà dos sentits, la vista y l'olfat.

Per lo demés no passém perque 'n Matoses (Andrés Corzuelo) no sigüés redactor polítich de El Globo. En la secció de dimes y directes de aquell periódich se ocupá sempre de política, com de política y de política republicana havia escrit constantment l'antich redactor del Gil Blas.

Però aixó y lo demés que diu referent a la coloboració merament literaria del nostre company Roca y Roca en las columnas de La Vanguardia son petits incidents sense importancia, quan de cosas tan gra-

ves estém tractant en los actuals moments. Arreconar la llansa per empunyar l' agulla de cap, no es propi ni de las presents circumstancies, ni de la valia del períodich possibilista.

L' arribada de 'n Salmerón á Madrid, á despit de las intimidacions del govern ha sigut un acte de gran importancia pèl número y l' entusiasme dels milers de ciutadans que baixaren á rebre'l á la estació y qu' entre aclamacions l' acompanyaren fins al seu domicili.

Un cop allí l' eminent repúblich invitá á la concurrència á disoldres, atenent á que no s' havia obtingut permís de l' autoritat pera celebrar una manifestació pública. Y l' concurs seguí ab fidelitat los consells de 'n Salmerón.

Aquesta es la nota més hermosa del acte. Lo respecte á la llei, encare que siga fins al sacrifici, ha de ser l' exemple constant de la educació republicana del poble espanyol.

A las nou del mati del diumenje se celebra un gran meeting de Unió republicana en la Plassa de Toros, pera solemnizar lo triunfo electoral del partit republicá. Impossibilitats de publicar lo notable manifest-convocatoria, per falta d' espay. recomaném á tots los republicans l' assistència á un acte tan important. L' entrada será pública.

CARTAS DE FORA.—La Junta del Centro de la Unió republicana de Manresa 'ns envia una llarga carta, contradint los telegramas ab que alguns períodichs de Barcelona, donaren compte de la proclamació del diputat per aquell districte Sr. Junoy. Asseguran los firmants que 'l Sr. Junoy exerci de monárquich, fent cridar pel governador á tots los arcaldes del districte: que 'l dia de la elecció pujaren á Manresa bon número de polissons ab garrots, y que no contents ab tanta pressió, se feren tupinadas á Sant Vicens, Sampedor, San Fructuós Navarques, Suria, Fonollosa y altres punts: que 'l dia de l' escrutini l' numerós públich que assistia al acte protestava ruidosament cada vegada que 's donava compte dels vots de las seccions en que hi havia hagut tupinada, y que 'l mateix Sr. Junoy estava tan emocionat, que s' hagué de retirar del local avants de terminar dit escrutini.—Per tractar de tots aquests punts ab la deguda extensió, 'ls republicans de Manresa tornarán á publicar dintre de poch lo períodich *La Montanya*.—Quedan complascuts, dintre dels limits que l' espay 'ns permet, los republicans de Manresa.

M' escriuhen de Blanes: «Uns quants joves aficionats al teatro al objecte de recullir diners pera fer caritat als pobres, representan *La Passió*; y 'l diumenje passat, veyent lo rector que hi havia poca gent á la iglesia, l' home 's va enfutismar dihent que tant los que feyan la *Passió* com los que l' anavan á veure cometian pecat mortal. ¿Y donchs ell que no 's recorda de quan feya una tómbola ab rebrechs de quincalla al davant de la iglesia? ¿Què no sab que molts criaturas enllepidas pel desitj de treure alguna cosa, fins robavan los quartos de casa seva? Y cuidado que aquells diners no anavan als pobres. ¿No es més pecat aixó que la representació de un drama sacro ab l' intent de socorre als pobres?»

Los medis posats en práctica pels ensotanats en pró del triunfo electoral de D. Lluís de las D. D. del districte de Tremp, no tenen fi ni compte. A pesar de la prohibició del bisbe, se posavan al davant dels electors, y formats en companyias los duyan á las urnas. Ells han posat la discórdia en los pobles y han tret la tranquilidat de molts families. Alguns mal nomenats federales y zorrillistas varen ajudar á aquest candidat nocedal, en un districte ahont lo partit republicá té forsas suficients pera fer triunfar candidat propi. Es molt sensible que elements que blasonan de republicans hajan donat aquest mal exemple.

L' ensotanat de Baldomá s' ha posat al cap fer comprar LA CAMPANA á la majoria dels seus feligresos. Lo dia 12 vá tirar un predicot dihent que tots los vicis del mon tenen cura, menos el de llegir LA CAMPANA, qu' es el més dolent que pot agafar un home. Afegí que aquell qu' ell sabia que llegís LA CAMPANA no cal que anés á confessar, que lo qu' es ell no l' absoldria pas; y que si 'ls senyors del Ajuntament nombran majoral á un dels tants, no l' admeterá.—Ab totas aquestas extremitats cada dia es més llegit lo nostre períodich en aquell poble, de manera qu' es tant lo qu' estém agrahts al home negre de Baldomá, que si algún dia tenim lo gust de veurel á Barcelona, li pagarem lo beure, no més per lo bé que 's porta.

BANDERILLAS

A Burgos, segons noticias, están tots soliviantats, porque ara 's projecta treurels lo capitá general. ¡Vens aquí 'l que son los pobles! Una colla de noys grans, que ploran y 's despacientan quan los prenen los soldats.

Diu que á la fi 's determina á cedi una part del sou; diu qu' en certas conferencies ha dat algun entretoch; diu que dintre de poch dias se sabrá ja 'l quánt y 'l cóm...

¿Aplaudim?... ¡Psé!... Val més véureu: ¡no aném tan depressa, noys!

Si senten que l' ayre s' ompla d' alegres tochs de clarins; si notan baf de garrofas del garrofer sagunti; si veuhen un llorón célebre recargolantse gentil, desde luego poden dirho: —¡Don Arseni ja es aquí!

La crísis del ministeri, pel que 's veu, no va endavant: s' hi havia obert una bretxa y en Sagasta l' ha tapat. Ab tot, no se 'n fihin gayre d' aquesta mena de taps.... ¿La galleda avuy s' aguanta? Demá tornarà á vessar.

En Peral, á conseqüencia de lo que 'l govern li ha fet, ha deixat de ser monárquich y ve ab nosaltres. ¡Olé! ¡Que vajin posant en dupte los grans progressos que fem! Aixó ja ningú 'ns ho quita; som amos del barco-peix.

—«Sembla qu' en Montero-Rios ha de presidir 'l Senat.»
—«Dihen que 'l general Concha es lo qui 'l presidirá.»
—«Més probable es en Montero.»
—«Més segú es lo general...»
LA NACIÓ (ab indiferencia:)
—¡Tots dos, tots dos!... ¡tant me fà!

Segons rumors que propalan los senyors conservadors, lo porvenir se presenta fosch, tétich, esgarrafós. ¿Avants tan brillant y alegre y ara tan negre, de cop? L' ayre de la cessantia ¡qué aviat trasmuda 'ls colors!

Llegeixo:—Ara al cementiri hi fan cinch cents ninxos nous... ¡Hola!... ¿Será aixó una trampa per quan vinguin eleccions? Si es cert que 'ls monárquichs pensan guanyarlas contra tothom ¡qui sab si avuy ja 's preparan y per xo aumentan los morts!

Ell no mourá peu ni cama del partit republicá; pero ell farà ser monárquichs á tots los seus bons companys. Ell apoyará en Sagasta, ell pegará als avansats, Ell... ¿L' entenen aquest lio? Donch... ell los ho explicarà.

C. GUMÀ.

LAS ECONOMÍAS DE MARINA

O'n podém surtir: lo plet continúa ab més calor que may. D' una banda la nació reclamant imperiosament economias; de l' altra 'l ministre de Marina emperrat en qu' en lo seu departament no poden fer sen.

Lo pobre Sagasta, ab lo seu empenyo de conciliarho tot, se tira 'l cap per las parets mirant si pot convence al ministre.

—Escolti, senyor Cervera—li diu ab accent ben carinyós, per amanyagarlo:—¿vol dir que no hi hauria manera d' arreglarho aixó? ¿No 's pot estalviar res, res absolutament?

—No senyor—ja l' altre, posantse á mirar á terra.
—Potser sí, potser sí... Ja veurá, estudiem'ho nosaltres dos... ¿Quina classe de carbó gasta la esquadra?

—Carbó de pedra.
—¿No seria més barato 'l de cok?... Tal vegada per aquest cantó podriam trobar una rebaixa.

—Lo carbó de cok es ho per planxar; pero per fé anar una embarcació de set mil toneladas, no serveix.

—Suprimimlo del tot, donchs. En compte de gastar carbó, naveguin á la vela.

—¡Just!... Y aixis, per portar un barco de Barcelona á Tarragona, hi estarem tres senmanas.—

En Sagasta 's grata la barba en actitut meditabunda.
—De tota modos—diu al cap d' un rato—d' aquesta manera no podém estarhi. Ha de fer economias per forsa.

—No senyor; primer presentaré la dimissió.
—¡Aixó no! ¡per mor de Deu, no dimiteixi!

—Donchs tiri pel cap que vulga. Lo qu' es jo d' economias no puch ferne.

—Vaja, tanquis al seu despaig, calcúlis'ho bé y potser encare hi haurá medi... ¡Meditiu, meditiu!

Quan al vespre se celebra consell de ministres, lo de Marina es l' últim en compareixer.
—¡Bona senyal!—pensa en Sagasta:—aixó deu ser que s' ha fet un fart de meditar. ¡Veyám si encare ho engiponarem tot.

Comensa 'l consell. Cada hú diu las sévas cosas y presenta 'ls seus projectes.

Toca, per fi, 'l torn al senyor Cervera.
—¿Qué tal?—pregunta en Sagasta ab ayre afable:—¿quina bona nova 'ns porta 'l ministre de Marina?

—Hi mirat detingudament aixó de las economias, y tallant y retallant, hi pogut reduhir lo pressupost una miqueta.

—¡A veure!—exclaman tots ab verdadera satisfacció. Lo ministre de Marina adopta una actitul solemne y desplegant un paper, llegeix:

—«Quedan suprimits los cigrons del ranxo de la marineria.»

«S' escursan un parell de dits las calsas de la marineria.»

«Se rebaixa de deu céntims diaris lo sou de la marineria.»

En Sagasta está á punt de desmayarse.
—¿A quánt ascendirán totas aquestas economias?—pregunta fent lo cor fort.

Lo senyor Cervera 's mira 'l paper y llegeix:
—«Cent trenta quatre pessetas, vintidos céntims cada any.»—

Al arribar aquí en Lopez Dominguez s' aixeca.
—Senyors—exclama ab accent indignat:—ja que 'l ministre de Marina no vol fer economias, jo tampoch ne faré.

—Ni jo—anyadeix en Montero Rios.
—Jo tampoch—replica en Moret.
—Lo mateix dich—salta en Maura.

—¡Pero, senyors!—fa en Sagasta en actitut suplicant, al veure aquella desbandada:—¡no tinguin tan mal carácter!... ¿Cóm es que fan aixó?

—Perque aquí,—respon en Gamazo—no hem de ser menos los uns que 'ls altres... ¡Es dir que nosaltres hauriam d' estalviar y estarnos d' una pila de cosas y la marina no? Nada; ó 's posa á la rahó ó tampoch nosaltres economisem res.—

Lo consell de ministres s' acaba y la qüestió queda de la mateixa manera: sense resoldre ni una cosa ni l' altra.

Mentres tant la gent no parla de res més que d' aixó. Tothom vol sapiguer cóm se pasteja l' assumpto del pressupost de Marina.

Lo demati 's diu que 'l ministre dimiteix. A la tarde s' assegura que fa economias. Y al vespre s' averigua que no fa economias ni dimiteix.

Aixó sembla lo més probable. Ara com ara en aquesta terra pot sacrificarse tot. L' exercit, la magistratura, l' administració.

Pero ¿la marina? La marina es sagrada é inviolable... s' ha de conservar...
Quan las circumstancies ho exigeixen... ¡vé tan bé un barco per tocá 'l dos!

FANTASTICH.

MENTRES la candidatura republicana va treure á Madrid més de 27,000 vots, no va arribar á 3,000 la candidatura católica sostinguda ab gran empenyo pèl clero y per totas las associacions religiosas.

Dato preciós per demostrar que únicament es católica militant una infima, insignificant minoria de la població de Madrid.

Serveixils d' experiencia aquest resultat per ells tan trist.

Ja ho saben los católichs: *el mejor de los dados es no jugarlos.*

Avants de la elecció:
—Ho tinch segur: sortiré elegit: lo govern m'apoya.
Després de l' escrutini:
—Amich Vilaseca y Mogas: no 't mogas.

En Mazzantini, cansat de bregar ab las iniquitats del caciquisme, en defensa de la candidatura de 'n Peral, s' ha declarat republicá.

¡Bén vingut siga al camp de la República 'l més ilustrat dels toreros!

Y sápigga que 'l dia que mati á la fiera, li concedirém l' orella.

Després del escrutini del dijous de la senmana pasada, deya un ciutadá:

—Sembla que ha sortit lo sol.
—En efecte—li va respondre un altre: ha sortit en Sol y Ortega.

* *

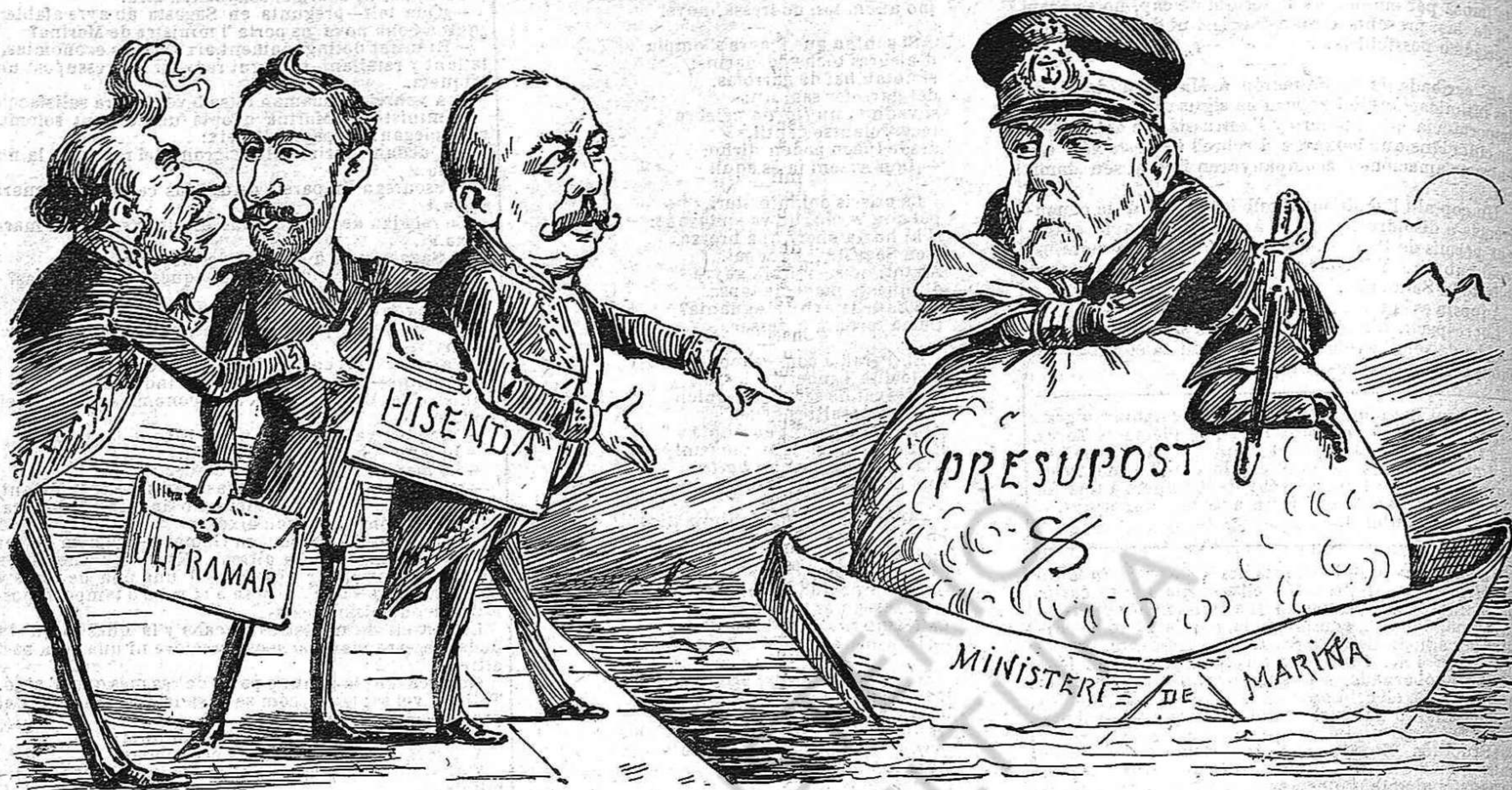
—Escolta—preguntava un altre á un seu amich que havia assistit al Saló de Cent—y si 'ns haguessin estafat á D. Tiberi Avila, qué hauria succehit?

—Res: que de totas maneras hauriam tingut tiberi.

En un districte de Catalunya que no vull citar, lo candidat del govern ha guanyat l' elecció á copia de quartos. De cada vot fins va arribar á donarne 50 pessetas.

Ab las 50 pessetas del vot, un pagés va comprarse un porch, y ara cada vegada que 'l treu á pasturar,

Un barco carregat

CERVERA.—Ja 'ls ho he dit: de lastre no 'n puch treure... Mal se perdi tot, que se salvi la Marina

sempre que 'l porch se li atura, pegantli á las ancas abun sarment, ab molta suavitat, li diu:

—¡Arri, diputat!

A Melilla hi ha hagut trangul y se 'n anat á pico una llanxa titulada *Sagasta*.

Avuy naufraga una llanxa; pero no tardarem gayre á veure com se 'n va á fons un barco gros qu' está fent agguas.

Quan governavan los conservadors, en Planas y Casals va sortir senador per Barcelona y en Maluquer per Lleyda.

Avuy que governan los fusionistas se tracta de fer l' oració per passiva: per Barcelona sortirà en Maluquer y per Lleyda en Planas y Casals.

¿No es veritat que la política aixís exercida resulta un verdader joch de *pantorrillas*!

Un candidat fusionista derrotat que totes las tardes sol passar una llarga estona al cassino de la Plassa Real jugant al burro, aquests dias tenia molta sort y un seu correligionari va dirli:

—¡Amigo, noy! Tu sí que podrás dir: «Desgraciado en elecciones, afortunado en el juego.»

Y ell va respondre:

—No es aixó sols, sino la práctica, porque durant la méva pelegrinació pél districte, no li fet poch el burro per la gracia de Déu!...

Lo govern exigeix que tinguém molt respecte á determinats *chirimbolos* que deya en Valera.

Está molt bé: lo complaurem en absolut.

Pero aixó sí, no olvidarem may la famosa frase del *Alcalde de Zalamea*:

«Con muchísimo respeto os he de ahorcar, ¡vive Dios!»

Ha sortit la nova ley de la contribució industrial, en virtut de la qual se exigeix als contribuyents que fassin declaracions exactas de la seva industria, baix las penas més severas.

A ca 'n López la venen, y molts dels que 's presentan á comprarla, en lloch de demanar la nova ley del *subsidi industrial* ¿saben que demanan?

¡La nova ley del *suicidi industrial*!

En una batuda que á las casas de joch ha donat lo governador de Madrit, s' ha trobat qu' en lo Circul democrátich dinástich s' hi jugava tan fort, que 'ls agents de l' autoritat lograren apoderarse de la suma de 7,000 duros.

Aixís es lo monarquisme de alguns. Regularment se demostra de una sola manera: *fallant als reys*.

Si 'ls amichs de 'n Castelar continúan exercint de monárquichs sense deixarse de dir republicans, ni

dret tindrán sisquiera de continuar obstantant lo títol de possibilistas.

Los verdaders *possibilistas* serán sempre 'ls sustentadors de las tradicions republicanas del partit: los aliats dels monárquichs, no, de cap manera.

Y com la seva situació ha de ser tan poch viable, l' única denominació de que serán dignes, será de la de *impossibilistas*.

La friolera de 30,000 duros diuhen que s' ha gastat lo marqués de Mariano per obtenir l' acta del districte de Gandesa.

Si es cert lo que s' assegura, lo lloch del senyor marqués no es lo Congrés, sino la colecció zoológica que té en la seva finca de Montbrí.

¿Qué bé estaria allá, al mitj de aquells animals, ab un rétol que digués: *¡Asinus opulentum!*

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA-MORTUORIA.—*Ma-ri-qui-ta*.
- 2.ª MUDANSA.—*Col-Cal-Cul-Cel*.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La primera á Barcelona*.
- 4.ª GEROGLIFICH.—*Com més prim menos groixut*.

Han endevinat totes 4 solucions los ciutadans M. Pastim, Un Ciri-Neo, E. Torres Victoria, Romeo Barceló y Pau de las Timbalas; n' han endevinadas 3 Un fumador y Un de la Tabacalera; y 2 no mes Adela Pells, Joseph Tous, Empayta Noyas, M. Sanalp y Puntí, S. Rius, Eussebi Victoria, P. Búldo, V. M. Sardá y P. Giró y B. de V.

XARADA

SONET

(A mon amich Joseph Barrera)

¿Tu estimas á la Lola? Jo també;
¿tu ets despreciat per ella? També jo;
¿qui es, donchs, l' agraciad? Es un minyó
que á n' ella molt li *quinta-dos tercé*.
Amich nostre, tu ho sabs, jo també ho sé,
y encare que per ella gran passió
abdós sentim, ¿podrà, amich, l' ambició
separar nostres cors? ¡Oh, no! ni ré'

Ja ho sé, ja, que 't tot molt, pro molt á tu ser estimat per ella; també á mi, y creume, car amich, *tersa-quarta-hu* qualsevol cosa perque 'm des lo sí; puig si la ingrata no me 'l vol doná demá menjaré mes per esmorzá'.

F. CARREBAS P.

ANAGRAMA

En *Total*, qu' es un poeta escrigué un drama molt fort, y quan del *tot* vingué 'l dia, va tenirhi una ovació.

J. C. MARTÍ Y C.

TERS DE SILABAS

.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: nom d' home.
Segona: sabí antich.—Tercera: nom d' home.

CINTET BARRERA Y CARGOL.

GEROGLIFICH

LO

NO

:

MATA-SOGRAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Frederich Pujolá, Un fumador. J. Balari, Tasta-olletas, E. G. G., Nas de punta espanyola, Un ganxet, Sist y Sost, Xonanch, A. Ell, E. Roca, G. Galí, Un inglés, Noy Tit, Ramon Lledó, J. Quirante, J. Bruquetas y Ricart Pujol.—*Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa*.

Ciudadans Eduardo Thomás, Toni-Joan, Lluiset Mir y B., Emilio Revoltós, Ll. del A. Meiller, Mariano Romani, M. Sanalp y Puntí, V. Miró, P. P. y Permañer, Pau Guerra, Un apreneut, Escolá del Vendrell, E. Torres Padrós, Llaminer, Ramón de Masquefa, J. Soler y D., A. Amigó, Cintet Barrera y Cargol, J. Asmarat, J. A., Pistacho, Rey Nino, Un de marina, E. Vinyas, P. Buyó Vilafranca, P. Giró y B. de V., Banyas y Guans, Joan Navarro, Salvador Bonavía y Joan Mir.—*Intertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten*.

Ciudadá Emili Co'l: Publicarém la poesia.—H. Hernández G.: Lo de vosté es fluix y mal girbat.—R. Trilla: Ni 'l vers ni la prosa 'ns fa 'l pés.—J. Manolis: Hi ha algún vers mal acentuat.—Quico Salora: Va bastant bé.—Canior de Catalunya: La de aquesta semana no 'ns agrada.—Dolors Mont: Es fluix.—Lluís Salvador: Está bé.—I. Torruella: L' article no vá de lo demés n' aprofitarém alguna cosa.—A. Fonsrola: No 'ns agrada prou.—Anaicib Lauqsab: No 'ns fa prou 'l pés.—Quim Artigayre: L' article té color local; pero l' assumpto es frívol.—Fep Pastera: Certas noticias son de una indole massa delicada para publicarse sense més ni més.

LOPEZ, editor.—*Rambla del Mitj, 20*.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—*Asalto, 63*.